

INDEX TAM VERBORVM QVAM RERVM INSIGNIVM, QVÆ IN PRÆSVMPITIONVM SEX LIBRIS Iacobi Menochij continentur.

Prior numerus Quæstionem, seu Præsvmpcionem, secundus librum, tertius numerum margini denotat.

A

A B B A S electus in Episcopatu non potest monasterium cum deservere sine licentia Pontificis, vel legati de latere. præsum. 34. lib. 6. num. 11. & 20

Abbas qui monacho suo statim professio contulit Capellam, vel Ecclesiam beneficii manualis regendam non censetur simoniacus. præsumpt. 8. lib. 5. num. 8

abbatis, & Socini ratio reprobat. præf. 11. lib. 4. nu. 19

abbatissa non potest sola concedere habitum professionis. præsum. 86. lib. 6. num. 12

ablatus absoluti conditionem importat. præf. 52. lib. 4. nu. 11

ablatus absoluti importat dispositionem, quando verba referuntur ad eum, qui vult agere ex illa dispositione. præsumpt. 76. lib. 4. num. 65

aborus causari facile possunt à vehemēti febre, à saltu mulieris, à clamore, à timore, & huiusmodi. præf. 52. lib. 6. nu. 23

abraam, & Noe ultra ducentesimum annum vixerunt primis illis temporibus. præf. 49. lib. 6. nu. 16

absens appellans post 20. dies à tempore late sententiæ præsumitur appellasse intra decem dies à tempore scientiæ. præf. 95. lib. 2. n. 7

absentia iusta ac legitima nunquid præsumatur, an potius ex malitia. præf. 20. lib. 6. num. 1. & quod iusta, & legitima præsumatur ostenditur. ibid.

absentia iusta causa non reputatur, quando quis tenetur residere in aliquo loco, & absens est, & iustam causam allegans eam probare debet. ibid. nu. 3

absolutus a crimine vel ab irregularitate, si denuo recepit beneficium, quod dimiserat, continentiam simoniacam commississe dicitur. præf. 9. lib. 5. nu. 11

absolutus sententia iudicis præsumitur innocens. q. 14. lib. 3. nu. 71

acceptans rem, cum sua causa, onere, & natura, acceptare tenetur. præf. 101. lib. 4. nu. 45

accessorium dicitur id quod ipsum principale subsequitur. præf. 3. lib. 6. nu. 3, & sicut sequitur suum principale, ita, & ipsum preparatorium causa sui principalis est. ibid. nu. 4

accessorium in translatione principalis, quando non contineatur, præf. 97. lib. 3. nu. 7

accessorium regulatur secundum naturam sui principalis. præsum. 86. lib. 4. nu. 16

accessorium sequitur suum principale. præf. 18. lib. 4. num. 20. & præsum. 127. num. 27. eod. lib.

accessorium sequitur suum principale, & an vitiatum accessorio censetur, & principale vitiatum. præf. 21. lib. 5. nu. 16. Et de Accessorio idem iudicatur, quod de principali. præf. 110. lib. 4. nu. 47. Et dicitur accessorium esse quid individuum cum ipso principali. ibi. nu. 43

accidentia non præsumuntur. præf. 37. lib. 6. num. 3, & præf. 44. lib. 6. num. 6. & præf. 45. nu. 65. eod. lib.

accidentia extrinseca non præsumuntur. præf. 28. lib. 6. num. 5. quod intellige quando nulla subest causa præsumendi. ibid. nu. 7

Acco mulier dum se in speculari contempletur, imaginem suam perinde ac mulierem alteram alloquebatur. præf. 45. lib. 6. nu. 54

accusat nemo, nisi quæ iam facta sunt. q. 12. lib. 1. nu. 7

accusare per calumniam præsumitur is velle, qui præterito tempore per calumniam accusavit. q. 24. lib. 1. nu. 24

accusans, aut agens semel per calumniam, præsumitur iterum calumniose agere velle. q. 14. lib. 1. nu. 65

accusans aliquem sine aliquo suo commodo, vel proprio interesse fraudè carere non videtur. præf. 3. lib. 5. nu. 106

accusans eum, qui damnum dedit in prædijs hereditarijs an dicatur adiuvisse hereditatem. præf. 101. lib. 4. nu. 22

accusans violatores sepulchri paterni ex hoc non præsumitur hereditatem adiuvisse. præf. 101. lib. 4. nu. 86

accusatio lapsa tempore accusandi, admittitur non contradicente aduersario. præf. 46. lib. 2. nu. 27

accusatio tarda maximè arguit innocentiam accusati. præsum. 48. lib. 5. num. 16

accusator qui accusationem non probavit præsumitur esse in dolo, & mendacium dixisse, & falsam accusationem proposuisse dicitur. præf. 3. lib. 5. num. 61

accusator qui accusationem proposita differt, subterfugitque iudicium, calumniator præsumitur. præf. 25. lib. 5. nu. 6

accusator in criminalibus debet concludenter probare commissum crimen, nec sunt sufficientes præsvmpciones, nisi sint vigentes. præf. 70. lib. 6. nu. 5

accusatoris probatio debet luce meridiana esse clarior, & redditur dubia ex qualicumque accusati probatione. præf. 3. lib. 5. nu. 12

accusati innocentia, ut probetur admittitur etiam tertius, cuius non interest. præf. 48. lib. 5. nu. 3

accusatus præsumitur innocens si ea nocte qua dicitur commissum fuisse delictum repertus est quiescere, & in vtranque aurem dormire. præsum. 48. lib. 5. nu. 3. Idem quando sua ipse sponte carcerem ingreditur. ibid. nu. 14. Idem quando questionibus, & torture se subijcit. ibid. nu. 15

accusatus præsumitur innocens quando fugam arripere facile potuit, & non fugit. præf. 48. lib. 5. num. 10. Idem de accusato de aliquo crimine, qui sua ipse sponte iudici se presentat. ibid. nu. 12

accusati de adulterio, si post factam accusationem, & defensionem, quod essent sanguine coniuncti, matrimonium contraxerunt, præsumuntur antea commississe adulterium, sicuti fuerant accusati, & ostitur hæc præsvmpcio ab ipsa lege, quæ est præsvmpcio iuris, & de iure. præsum. 41. lib. 5. nu. 7. & potens est hæc præsvmpcio, ut dicti adulteri puniantur pena capitali. ibi. n. 8.

accusatus de furto cui aliqua pecunia data est alicui deferenda, si per inuia loca & insolita iura, furtum commisisse præsumitur, præsumpt. 3. lib. 5. n. 6. Idem quando præter morem recessit de domo fugiivè, cum esset familiaris in ea domo. ibi. num. 7. Secus si erat vir bonæ conditionis, & famæ. ibid. n. 9.

accusatus de furto in dolo censetur, quando res substracta adferrebat ipsi tantum commodum, & non alteri. præsum. 21. lib. 5. nu. 15. Idem si repertum est aliquid instrumentum aptum ad derobandum, & constat esse ipsius accusati. ibi. n. 16.

accusatus de hæresi si contra eum extent leues præsvmpciones, vel indicia de hæresi, quæ tamen sufficiebant ad indicendam purgationem, si iudice mandante fieri purgationem recusat, omninò suspectus est de hæresi, & ut suspectus puniri potest. præsumpt. 6. lib. 5. num. 42

acetum vini appellatione non venit. præsum. 152. lib. 4. n. 16.

acinaticium, vel Acinaceum, venit nomine vini, & quid sit. præsum. 152. libro 4. num. 18.

acquisitio fit etiam ignoranti, & acquiritur etiam acceptanti sola animi destinatione. præsum. 99. lib. 4. nu. 11.

acquisita præsumuntur propria pecunia quæ sita. præf. 46. lib. 3. nu. 7

acquisita à muliere, ex bonis mariti præsumuntur quæ sita præsvmpcione iuris. præsumpt. 51. lib. 3. num. 1. & 2.

acquisita etiam ab vxore putativa ex bonis mariti præsumuntur. ibid. num. 5.

acquisivisse mulier ex bonis mariti, vel vidua intra annum lectus præsumitur, etsi illud negat. ibid. num. 16. Reiecta opinione Baldi, & aliorum. nu. 25. Distinguentur Alciato. nu. 26. Licet matrimonio constante adulterium commississet. nu. 17. Procedit etiam præsvmpcio hæc contra singularem mulieris successorem. ibid. num. 18. & ad commodum heredis mariti, tum etiam singularis successoris. nu. 19. Nec refert si ante matrimonium contractum, se pecuniam illam habuisse asserat. nu. 21

actio succedit loco rei. præf. 190. lib. 4. nu. 46

actio expilate hereditatis non datur contra coheredem, quia præsumit lex quod accepit bona hereditaria ratione partis sue, non autem animo subtrahendi. præf. 18. lib. 5. nu. 3

actio confessoria retinet naturam realis, & dicitur rei persecutoria. præf. 92. lib. 2. nu. 27

actio personalis in rem scripta, habet effectum mere realis, & redditur contra quemcunque possessorem. præf. 92. lib. 2. nu. 9

A Actio.

